

Τζέιμς Μάδιου Μπάρι

Πήτσερ Παν

ΔΙΑΣΚΕΥΗ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΔΑΜΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΜΑΡΙΑΣ

Έν πλω

Βρισκόμαστε στο Τώρα. Παιδιά που θα μπορούσαν να ζουν σε οποιοδήποτε μέρος του κόσμου παίζουν. Παίζουν ανέμελα το παιχνίδι που λέγεται «Πόλεμος» ή «Μάχη». Ξαφνικά όμως μια σειρήνα αληθινού πολέμου σταματάει το παιχνίδι τους. Και το παιχνίδι γίνεται πραγματικότητα. Βόμβες και χαλασμός... Τώρα όλα είναι παιδιά κατατρεγμένα – πρόσφυγες του κόσμου, τρέχουν να σωθούν. Καταλήγουν σε μια βάρκα που θα τους ταξιδέψει στην καινούργια τους πατρίδα. Αυτά είναι τα Χαμένα Παιδιά της Χώρας του Ποτέ.

Τα παιδιά του Ποτέ

Στη γη αυτή που άνθρωποι πατούν
αν νοιαστούν, αν βιαστούν, θα ανταμειφθούν.

Μα εσύ το νου σου στο παιδί
μη χαθεί, στο χαλασμό.
Μαζί να δώσουμε πνοή
κι η πηγή να γιατρευτεί
σαν μ' αγιασμό.

Το χρόνο που περνάει σα νερό
καρτερώ, αφαιρώ, καθυστερώ.

Μα εσύ το νου σου στο παιδί
μη χαθεί, στο χαλασμό.
Μαζί να δώσουμε πνοή
κι η πηγή να γιατρευτεί
σαν μ' αγιασμό.

Τα παιδιά δεν παύουν ποτέ να είναι παιδιά. Θέλουν να ακούσουν μια ιστορία. Στήνουν τη δική τους παράσταση... Λένε το δικό τους παραμύθι... Είναι ο... Πήτερ Παν.

Έτσι βρισκόμαστε στο δωμάτιο τριών παιδιών. Η Γουέντι, που είναι και η μεγαλύτερη, διαβάζει από ένα βιβλίο... Ο Τζον και ο Μάικλ, τα δυο της αδέρφια, παρακολουθούν με κομμένη την ανάσα, ενώ η Νανά, ο σκύλος-κουβερνάντα, συμμαζεύει σχολιάζοντας με το βλέμμα της...

Γουέντι: Κι έτσι, μια και δυο η Χιονάτη, για να ξεφύγει από τη μητριά, άρχισε να πετάει στον αέρα. Ψηλά, πολύ ψηλά... να ξεφύγει από τα άσχημα αυτού του κόσμου. Κάποτε έφτασε στο δάσος με τους Εφτά νάνους... οι νάνοι όμως είχαν μεταμορφωθεί σε Πειρατές. Ήταν εκεί ο Μπιλ ο Κουτσοδόντης, ο Τζιμ ο Μπαλαρίνας, ...

Τζον: Τον έλεγαν έτσι γιατί στη μάχη ξέφευγε από τα σπαθιά σαν μπαλαρίνα... Και στις πολιορκίες ήταν πάντα πρώτος.

Μάικλ: Ωραία θα ήταν. Ε, Τζον;

Γουέντι: Ακριβώς! Και φυσικά ο Σμυ, ο βοηθός του φοβερού και τρομερού Χουκ, που είχε έναν γάντζο αντί για χέρι...

Τζον: Και ήταν ο χειρότερος απ' όλους! Και ο πιο τρομακτικός!

Μάικλ: Αλήθεια, Γουέντι;

Γουέντι: "Κυρία, μήπως θες ένα ωραίο μηλαράκι;", είπε ο Χουκ. Ήταν κόλληπο... Η Χιονάτη το κατάλαβε κι έβγαλε το σπαθί της. "Αχρείε... τώρα θα δεις!".

Τζον: Μάικλ! Άστο, άστο. Και μετά και μετά;

Μάικλ: Ναι, τι έγινε μετά;

Γουέντι: Μετά... ήρθε κατά πάνω της και τότε...

Κυρία Ντάρλιγκ: Νανά!

Όλοι: Αααα...

Νανά: Γουφ!

Κυρία Ντάρλιγκ: Νανά, πού είσαι; Παιδιά, ώρα για μπάνιο.

Τζον: Όχι!

Μάικλ: Όχι!

Κυρία Ντάρλιγκ: Ναι... Νανά, πού είσαι τέλος πάντων;

Η Νανά, ο σκύλος-κουβερνάντα ενώ συνέρχεται αρχίζει να μιλάει.

Νανά: Καλά-καλά ούτε να λιποθυμήσει δεν μπορεί κανείς με την ησυχία του σε αυτό το σπίτι. Α, παπαπα, όλη την ώρα πια... Τι; Τι είναι; Σας φαίνεται παράξενο που μιλάω; Τι υποκρισία, Θεέ μου. Δεν σας φαίνεται περίεργο που ένα σκυλί είναι κουβερνάντα αηλιά σας κάνει εντύπωση που μιλάω! Αααα! Αυτό που προβληματίζει έναν ενήλικο ποτέ δεν θα απασχολήσει ένα παιδί.

Κύριος Ντάρηλιγκ: Γύρισα, πού είσαστε;

Κυρία Ντάρηλιγκ: Επέστρεψες, Τζορτζ;

Νανά: Αυτή είναι η κυρία Ντάρηλιγκ. Είναι η ομορφότερη γυναίκα στο Μπλούμσμπερυ. Μπλούμσμπερυ είναι μια συνοικία σε αυτή τη μεγάλη πόλη. Η κυρία Ντάρηλιγκ είχε γλυκό, κοροϊδευτικό στόμα, που είχε πάνω του ένα φιλί.

Κύριος Ντάρηλιγκ: Ναι, γλυκιά μου.

Νανά: Τώρα θα μπει ο κύριος Ντάρηλιγκ. Ήταν ένας τραπεζίτης που γνώριζε την τιμή για το κάθε τι, ακόμα και για μια αγκαλιά. Νάτος!

Κύριος Ντάρηλιγκ: Είχαμε πολλή δουλειά στην τράπεζα σήμερα.

Νανά: Δεν υπήρξε ποτέ πιο ευτυχισμένη οικογένεια. Μέχρι τη νύχτα που με έπιασε αυτό το... γουφ... Ένα γαύγισμα ανεξήγητο... Γουφ, γουφ!

Κυρία Ντάρηλιγκ: Μα τι συμβαίνει; Δεν υπάρχει τίποτα εκεί, ούτε πουλί, ούτε γάτα.

Κύριος Ντάρηλιγκ: Τα έλεγα εγώ, δεν τα έλεγα; Μα είναι δυνατόν να έχουμε για κουβερνάντα ένα σκύλο; Έχουμε γίνει ρεζίλι. Στην τράπεζα όλοι με σχολιάζουν.

Κυρία Ντάρηλιγκ: Μα, Τζορτζ, δεν μας φτάνουν τα χρήματα για κανονική γκουβερνάντα... έπειτα η Νανά αγαπάει τόσο τα παιδιά...

Νανά: Γκρρρρ... τα παιδιά... Η Γουέντι, ο Τζον και ο Μάικλ... ποιος θα μπορούσε να προσέχει καλύτερα τα παιδιά; Ήμουν η καλύτερη γκουβερνάντα... με τέσσερα πόδια.

Τζον: Χουκ; Πού είσαι; Θα σε επαναφέρω στην τάξη...

Μάικλ: Όχι Τζον, μην τον φέρεις στην τάξη. Στο προαύλιο να πολεμήσουμε.

Τζον: Μάικλ...

Μάικλ: Τι;

Νανά: Αααα, άηλαξαν οι εποχές. Η αλήθεια είναι πως είναι αηλιώτικα τα παιδιά σήμερα... Είναι παρα-μορφωμένα...

Γουέντι: Φοβάμαι πως δεν είμαι καθόλου μορφωμένη.

Τζον: Μα ξέρεις τόσα πράγματα για τους πειρατές! Κι εγώ νομίζω πως μπορώ να καταγράψω με ακρίβεια μια σύγκρουση μαζί τους. Κι αυτός...

Μάικλ: Ναι!

Τζον: Ναι!

Γουέντι: Θέλω να γράψω ένα μεγάλο βιβλίο, σε τρία μέρη, για τις περιπέτειές μου.

Μάικλ: Ποιες περιπέτειες, Γουέντι;

Γουέντι: Δεν ξέρω, δεν τις έχω ζήσει ακόμα, αλλά τις περιμένω και θα είναι συναρπαστικές.

Νανά: Για γύρνα προς τα εδώ... Ευθεία. Σταμάτα! Χμ! Είναι ακριβώς όπως το περίμενα. Κοιτάξτε το στόμα της. Εκεί, κρυμμένο στην άκρη. Ένα κρυμμένο φιλί. Κι αυτή, γλυκιά μου

Γουέντι, είναι η μεγαλύτερη περιπέτεια απ' όλες. Όσοι βρουν το φιλί... έχουν μπει για μια στιγμή στον παράδεισο... Και εκεί επάνω που έλεγα τα αποφθέγματα μιας σκυλοζωής, μου ήρθε πάλι το... γουφ... πιο έντονο αυτή τη φορά. Μα τι είναι αυτό στο παράθυρο; Γουφ! Γουφ!

Όλοι: Τι συμβαίνει! Αχ Νανά! Μα τι φασαρία είναι αυτή Νανά; Έλα εδώ!

Κύριος Ντάρλιγκ: Αυτό ήταν. Τι ντροπή, Θεέ μου! Τώρα θα δείτε... θα γίνω ένας άντρας που φοβούνται τα παιδιά και σέβονται οι ενήλικοι, αλλιώς σε λίγο θα με διώξουν και από την τράπεζα!

Κυρία Ντάρλιγκ: Μα Τζορτζ... Ακουγόμαστε στους γείτονες.

Κύριος Ντάρλιγκ: Ας ακουγόμαστε. Να το μάθει ο κόσμος όλος! Και αυτό δεν είναι γκουβερνάντα! Είναι σκύλος. Ο σκύλος θα πάει στην αυλή. Και εσύ Γουέντι... Εμπρός! Καιρός να μεγαλώσεις! Εμπρός!

Γουέντι: Μητέρα;

Κύριος Ντάρλιγκ: Μπρος! Στα κρεβάτια σας τώρα! Εγώ με τη μητέρα σας πρέπει να βγούμε. Έχουμε μια υποχρέωση.

Μάικλ: Τι είναι υποχρέωση;

Τζον: Μητέρα, πρέπει να παραστείς;

Μάικλ: Τι είναι υποχρέωση; Τι θα παραστήσεις;

Τζον: Σε παρακαλώ, μητέρα. Δεν χρειάζεται να πας.

Μάικλ: Τι είναι υποχρέωση; Τι είναι; Εντάξει το κατάλαβα...

Γουέντι: Ο πατέρας μπορεί να πάει και μόνος του!

Μάικλ: Τι είναι υποχρέωση;

Κυρία Ντάρλιγκ: Ο πατέρας σας είναι ένας καλός άνθρωπος. Έχει κάνει πολλές θυσίες για την οικογένειά του... Και έχει αφήσει πολλή δικά του όνειρα. Χωρίς να είναι υποχρέωση. Αλλά από αγάπη. Λοιπόν, ύπνο τώρα... Και μην ξεχάσετε να πάρετε το δυναμωτικό σας σιρόπι.

Μάικλ: Πού τα άφησε τα όνειρα, μητέρα;

Κυρία Ντάρλιγκ: Τα έβαλε σ' ένα συρτάρι. Και κάποιες φορές, αργά τη νύχτα, τα βγάζουμε από το συρτάρι και τα θαυμάζουμε. Και να ξέρετε... πάντα για καλό!

Οι γονείς τους έφυγαν για να πάνε σε αυτήν την υποχρέωση.

Η Νανά έμεινε έξω στην αυλή και ξαφνικά... άρχισε να χιονίζει.

Νανά: Ωραία, το χιόνι μας έλειπε! Σκεπαστείτε! Θ' αρπάξετε καμιά πνευμονία. Είναι περίεργος καιρός!

Ξαφνικά εισβάλλει μέσα στο χώρο ένα φως. Ήταν μια νεράιδα.

Αμέσως μετά και με ένα περίεργο φύσημα του ανέμου ανοίγει διάπλατα ένα παράθυρο και εμφανίζεται ο Πήτερ Παν.

Πήτερ: Τίνκερμπελ... Πού είσαι, Τινκ; Την είδες πουθενά; Αχ, αν σε πιάσω, άτακτη σκιά! Τινκ, σταμάτα τα παιχνίδια και εσύ... Πρέπει να βρω τη σκιά μου. Α, εδώ μού είσαι... Ακίνητη! Έλα εδώ! Σ' έπιασα!

Ο Πήτερ Παν προσπαθεί να κολλήσει τη σκιά του πάνω του, αλλή μάταια.

Εξουθενωμένος από την προσπάθεια και από τα νεύρα του βάζει τα κλάματα. Η Γουέντι ξυπνάει.

Γουέντι: Αγόρι, γιατί κλάις;

Πήτερ: Πώς σε λένε;

Γουέντι: Γουέντι Μόιρα Άντζελα Ντάρλινγκ. Εσένα;

Πήτερ: Πήτερ... Πήτερ Παν.

Γουέντι: Αυτό είναι όλο;

Πήτερ: Ναι!

Γουέντι: Πού μένεις;

Πήτερ: Δεύτερο αστέρι δεξιά και μετά ευθεία μέχρι το πρωί.

Γουέντι: Αυτό γράφουν τα γράμματα του ταχυδρομείου;

Πήτερ: Δεν παίρνω γράμματα.

Γουέντι: Η μητέρα σου θα παίρνει.

Πήτερ: Δεν έχω μητέρα.

Γουέντι: Α, γι' αυτό έκλαιγες.

Πήτερ: Δεν έκλαιγα για τις μητέρες. Έκλαιγα γιατί δεν μπορούσα να κολλήσω τη σκιά μου. Και δεν έκλαιγα!

Γουέντι: Θα μπορούσα να στην ράψω εγώ.

Πήτερ: Αλήθεια;

Γουέντι: Ναι! Μπορεί να πονέσει λίγο.

Πήτερ: Δεν θα βάλω τα κλάματα, μην ανησυχείς.

Γουέντι: Χρειαζόμαστε ένα ψαλίδι! Έτοιμο!

Πήτερ: Ουάου, είμαι πολύ έξυπνος!

Γουέντι: Φυσικά, εγώ δεν έκανα τίποτα.

Πήτερ: Έλα μωρέ, έκανες κι εσύ κάτι λίγο.

Γουέντι: Κάτι λίγο; Καληνύχτα.

Πήτερ: Γουέντι; Γουέντι! Ένα κορίτσι αξίζει περισσότερο από είκοσι αγόρια.

Γουέντι: Πραγματικά το πιστεύεις αυτό;

Πήτερ: Μένω μαζί με αγόρια και ξέρω. Τα Χαμένα Παιδιά.

Γουέντι: Τι είναι τα Χαμένα Παιδιά;

Πήτερ: Παιδιά! Παιδιά που χάνονται. Παιδιά που χάνονται όταν όλοι τρέχουν να σωθούν. Παιδιά που μένουν πίσω ή πάνε μπροστά, γιατί κανείς δεν τους δίνει την προσοχή. Και οι μεγάλοι δεν τα προφταίνουν ή δεν τα βρίσκουν ποτέ. Αν κάποιος δεν τα διεκδικήσει μέσα σε εφτά ημέρες, στέλνονται στη Χώρα του Ποτέ.

Πήτερ: Γουέντι, τα κορίτσια είναι πολύ έξυπνα.

Γουέντι: Πήτερ, είναι πραγματικά υπέροχος ο τρόπος που μιλάς για τα κορίτσια. Θα ήθελα να σου δώσω ένα... φιλί.

Πήτερ: Φιλί; Τι είναι αυτό;

Γουέντι: Δεν ξέρεις τι είναι ένα φιλί;

Πήτερ: Θα ξέρω όταν μου δώσεις ένα.